

AMBIȚIILE RUGBYȘTILOR ÎN 1974:

5 MECIURI INTER-ȚĂRI - 5 VICTORII!

Anul acesta rugbyștii tricolori își au început în ciuda cucerii, propunându-și — așa cum ne-am măritat antrenorii lor, Petre Cosmănescu și Valeriu Irimescu — un plan deosebit de ambițios, realizarea unei serii de victorii în toate cele cinci interțări. Este vorba, mai întâi, despre partidele oficiale din sezonul de primăvară cu reprezentativele Marocului (3 martie, la Casablanca) și cu cele ale Poloniei (14 aprilie) și Spaniei (19 mai), ambele la București, în cadrul campionatului european F.I.R.A. în care echipa țării noastre vizează locul doi (după cum se știe, în primul joc din cadrul acestei competiții care a avut loc anul trecut la Valence, formația noastră a pierdut în fața Franței, în condiții discutabile, cunoscută). Deci trei partide oficiale, căror li se adaugă în toamnă alte două, cu echipele R. F. Germania (meci amical) și Franței (joc de lațat astăzi oficial, în contul viitoare ediții a campionatului F.I.R.A.).

Și aceste două înfringeri vor avea loc în țara noastră, lațat, așadar, obiectivul tricolorilor oricât ar părea el de îndrăzneț, este realizabil. Singurul lucru care l-ar condiționa (firește, contează și modul de prezentare al adversarilor) este pregătirea la un nivel cît mai înalt a rugbyștilor noștri care trebuie aduși în forma maximă în ziua meciurilor.

Conștienți de acest amănunt esențial, antrenorii au și luat un prim contact cu jucătorii vizai a înfrăcă tricolore naționale, pe care l-au convocat la un prim

cielu de pregătire. Au răspuns prezent la apelul antrenorilor 28 de jucători (mai puțin cei de la Farul, plecați în turneu în țara Galiilor și alții cițiva reținuți de diverse treburi profesionale, examene etc). Iată-i pe cei 28, în ordinea posturilor, pe care le ocupă în teren: fundași: Durbac (Steaua) și Chiciu (Universitatea Timișoara); aripi: Radu Ionescu, Vasiliu și Teleaș (toți de la Steaua), Ion Constantin și Ioniță (ambii Dinamo); centri: Nica (Dinamo) și Radu Marian (Olimpia); mijlocași la deshidere: Alex. Dumitru (Steaua) și Mihai Nicolescu (Sportul studențesc) care se va prezenta la pregătirile lotului după 18 februarie; mijlocași la grămădă: Mateescu (Steaua) și Bărgănaș (Grivița roșie); înaintași linia a treia: Postolache și Achim (ambii Steaua), Agavrilău (Chimia Năvodari), Al Pop și Stoica Encliu (ambii Grivița roșie), Tăcutu (Universitatea Timișoara) și Fugăsi (Sportul studențesc); linia a doua: Atanasu (Sportul studențesc) și Șerban (Steaua); linia întâi, pilieri: Clorici, și Ciocăre (ambii Steaua), Dinu (Grivița roșie) și Ioniță (Universitatea Timișoara); talonieri: Munteanu (Steaua) și Ortelecan (Știința Petrosani).

Ați făcut astfel cunoștință cu primii selecționați ai anului 1974. Lor, și tuturor celor care li se vor adăuga pe parcurs (pentru că mai sînt, desigur, și alții care merită), un călduros spor la muncă!

D. CALLIMACHI

NUMEROȘI PUGILIȘTI ÎNSCRIȘI LA CAMPIONATELE EUROPENE DE TINERET

La Kiev a avut loc prima reuniune a comitetului organizator al Campionatelor europene de box pen-

tru tineret (pugiliști pînă la 20 de ani) ce se vor desfășura în capitala R.S.S. Ucrainiene între 1-9 iunie. La competiție și-au anunțat participarea sportivi din 29 de țări membre ale Asociației europene de box amator. Campionatele vor fi precedate de cîteva reuniuni de lucru ale Comitetului și comisiilor A.E.B.A.

Europenele de box pentru tineret, inaugurate în anul 1970, se află la a treia ediție. Cele două ediții precedente s-au disputat la Budapesta și București. La întrecerile desfășurate la București, în anul 1972, primul loc pe echipe a fost ocupat de boxerii sovietici, cu 6 medali de aur, una de argint și două de bronz, urmați de cei din România — patru medali de aur, una de argint și două de bronz, și pugiliștii polonezi — două medali de aur, una de argint și trei de bronz.

TELEX

În cadrul concursului atletice internaționale desfășurate pe teren acoperit la Varnova, sportivii polonezi au obținut două rezultate de valoare. Grzegorz Rabstzyn a stabilit un nou record mondial în proba de 60 m garduri, cu timpul de 7,9, iar cunoscuta pentatletă Irena Szwedowska a egalat recordul mondial în proba de 60 m plat, cu rezultatul de 1,2. Alte rezultate de valoare: Irena Szwedowska — 5:16 m (1); — Pracek 4:22; 60 m (2); — Wodzisinski 7,6.

Cu prilejul concursului atletice „Indoor” de la East Lansing (Michigan), sportivii americani Marshall Dill a stabilit cea mai bună performanță mondială în proba de 300 yarzi, cu timpul de 29,3. Vechiul record era de 29,5 și aparținea aceluiași atlet.

Continuându-și pregătirile în vederea participării la apropiatele campionate mondiale de handbal, programate între 23 februarie și 10 martie în R.D. Germania, selecționatul masculin al R.D. Germaniei și Norvegiei s-au întîlnit la Leipzig într-un joc de verificare. Gazdele au obținut victoria cu scorul de 26-18 (13-8).

Marele maestru brazilian Henrique Costa Mecking a obținut prima victorie în cadrul meciului pentru titlul mondial de șah, pe care-l susține la Augusta (Georgia), cu marea maeștru sovietic Viktor Korcnoi. După cum se știe, cea de-a 12-a partidă a fost întreruptă la mutarea a 42-a. La analiză, avantajul material deținut de Mecking s-a dovedit a fi decisiv, ceea ce l-a făcut pe Korcnoi să cedeze fără joc. În prezent scorul este de 6½-½ în favoarea marelui maeștru sovietic.

Concursul internațional de ciclism desfășurat în circuitul „Varejo” a fost cîștigat la sprint de rutierul italian Franco Bitossi, cronometrat pe distanța de 80 km în 21:04,9 (medie de 42,58 km/h). În același timp cu învingătorul au fost creditați compatriotul său Minardi, belgianul Eddy Merckx, danzeul Mortensen și alții care au participat. Câmpionul mondial Felice Gimondi (Italia) a sosit cu grosul plutonului, la zece secunde de cîștigător.

Continuându-și turneul în U.R.S.S., echipa de lupte libere a S.U.A. a evoluat la Minsk în compania selecției țării-gazdă. Luptătorii sovietici au terminat învingători cu scorul de 16-2.

Cea de-a 23-a ediție a tradiționalului competiției internaționale de spadă dotată cu „Trofeul Spreașco” s-a desfășurat la Milano și a fost cîștigată de scrimarul sovietic Asat Karagan, care l-a învins în baraj pe Alex Pusch (R.D. Germania), ambii învingători ai turneului I-au urmat în clasamentul final: Győző Kulcsar (Ungaria), François Jene (Franța), Sándor Erdődi (Ungaria) — cte 2 și Zoltan Nemere (Ungaria) — 1 v.

De cînd computerul a făcut treabă bună cu Ilie Năstase, avem mai multă încredere în capacitatea sa de a rezolva problemele sportului. Există, la finele anului trecut, o dispută aprigă în tenis: care este cel mai bun jucător din lume, Năstase sau Newcombe? Părerile specialiștilor au fost foarte împărțite, ca de obicei. Câmpionul român era recomandat de locul întâi în Marele Premiu — F.I.L.T. — și nu mai puțin de opt mari turnee cîștigate, printre care Roland Garros, Roma și Masters-ul. Australianul se prela de victoriile sale la Forest Hills și în Cupa Davis. Lumină deplădă o e dus computerul. Asociații jucătorilor de tenis (A.T.P.), programat pe calculul de rezultate, înaintea recentului turneu „Indoor” de la Philadelphia, au fost introduse în ordinul fișele de palmares ale tuturor celor 84 de jucători participanți, pentru a stabili ordinea favorită. Rezultatul: 1. Năstase, 2. Newcombe (Smith era „diagnosticat” abia al 5-lea). Modest, sau ironic, Ilie ar fi replicat: „Poate a greșit și computerul.”

Nu, desigur, computerul A.T.P.-ului n-a greșit. Și acum, ne gîndim că toată munca de clasificare a tenismanilor, care ne dă întotdeauna atîta bătaie de cap, poate fi foarte bine făcută de aci încolo prin calculul electronic. Dar nu numai pentru clasamente poate fi bun computerul. El este menit să fie foarte util mai multor activități, în acest domeniu. Recent, la campionatele

CLASAMENTELE CIRCUITULUI W.C.T.

GRUPA 1 (roșie)

1. I. Năstase 337 p; 2. N. Piliu 114 p; 3. T. Gorman 102 p; 4. T. Okker 85 p; 5. M. Orantes 62 p; 6. T. Roche 40 p; 7. A. Patil-

GRUPA 2 (albastră)

1. J. Newcombe 132 p; 2. A. Metreveli 127 p; 3. S. Smith 90 p; 4. R. Case 60 p; 5. R. Ramirez 52 p; 6. J. Hre-

GRUPA 3 (verde)

1. J. Kodas 208 p; 2. R. Laver 80 p; 3. A. Ashe 75 p; 4. R. Taylor 67 p; 5. A. Panatta 65 p; 6. B. Borg 45 p; 7-8. M. Cox și O. Parun 32 p; 9. H. Solomon 25 p; 10. P. Gerhan 20 p.

son 24 p; 8-9. J. Alexander și C. Drysdale 22 p; 10. Ph. Dent 17 p.

ton 32 p; 9. B. Ivanovici 25 p; 10. Ch. Pansarelli 22 p.

son 24 p; 8-9. J. Alexander și C. Drysdale 22 p; 10. Ph. Dent 17 p.

ton 32 p; 9. B. Ivanovici 25 p; 10. Ch. Pansarelli 22 p.

ACESTE MAȘINI MINUNATE...

De cînd computerul a făcut treabă bună cu Ilie Năstase, avem mai multă încredere în capacitatea sa de a rezolva problemele sportului. Există, la finele anului trecut, o dispută aprigă în tenis: care este cel mai bun jucător din lume, Năstase sau Newcombe? Părerile specialiștilor au fost foarte împărțite, ca de obicei. Câmpionul român era recomandat de locul întâi în Marele Premiu — F.I.L.T. — și nu mai puțin de opt mari turnee cîștigate, printre care Roland Garros, Roma și Masters-ul. Australianul se prela de victoriile sale la Forest Hills și în Cupa Davis. Lumină deplădă o e dus computerul. Asociații jucătorilor de tenis (A.T.P.), programat pe calculul de rezultate, înaintea recentului turneu „Indoor” de la Philadelphia, au fost introduse în ordinul fișele de palmares ale tuturor celor 84 de jucători participanți, pentru a stabili ordinea favorită. Rezultatul: 1. Năstase, 2. Newcombe (Smith era „diagnosticat” abia al 5-lea). Modest, sau ironic, Ilie ar fi replicat: „Poate a greșit și computerul.”

A.T.P.-ului n-a greșit. Și acum, ne gîndim că toată munca de clasificare a tenismanilor, care ne dă întotdeauna atîta bătaie de cap, poate fi foarte bine făcută de aci încolo prin calculul electronic. Dar nu numai pentru clasamente poate fi bun computerul. El este menit să fie foarte util mai multor activități, în acest domeniu. Recent, la campionatele

nui dulăpior în camera secretariatului de concurs. E drept, treaba computerului de la Zagreb n-a fost totdeauna fără cusur. Au existat cîteva „pene”, dar poate că nu altă mașină era de vină, ci oamenii puși să-i deconșeze contactele. În special la anunțurile de note pe tabelul luminos, au existat greșeli trebuind a fi corectate și tribunele s-au amuzat copios atunci cînd

nui dulăpior în camera secretariatului de concurs. E drept, treaba computerului de la Zagreb n-a fost totdeauna fără cusur. Au existat cîteva „pene”, dar poate că nu altă mașină era de vină, ci oamenii puși să-i deconșeze contactele. În special la anunțurile de note pe tabelul luminos, au existat greșeli trebuind a fi corectate și tribunele s-au amuzat copios atunci cînd

tronic. „De dorit, dar foarte greu de realizat,” spunea el. „S-ar putea încerca mai întâi la figurile obligatorii. Apoi, corectitudinea desenei unei mașini programate pe asemenea date. Dar figurile libere...” Firește, scepticismul lui Colmat era temei, dar nu mai pentru moment. Timpul va rezolva și această problemă. Pînă atunci vom fi tributari, încă, preferințelor „de gust” și raționamentelor arbitrarilor investiți cu această putere de federația internațională. Nu numai la patinaj, ci și în alte discipline sportive. Dar nu pentru multă vreme. Ne gîndim, de pildă, că așa cum, în culeșism, soarele sînt „arbitrate” de celula fotoelectrică, sau timpim cronometrați electronic, tot astfel liniile unui teren de tenis sau volei pot fi foarte bine pîzite de ochii imporțali ai camerei de televiziune. Și așa mai departe.

Începutul a fost făcut. Cu poziții fizice, e drept. Vor urma, însă, alții, cu adevărat innoitori. Radu VOIA.

COMENTARIUL SĂPTĂMÎNII

europene de patinaj artistic, desfășurate la Zagreb, am fost confrunțați direct cu asemenea probleme. Calcularea rezultatelor ca și anunțarea lor, se făcea prin intermediul computerului „Nixdorf”, de tipul MSS-840. Toată munca de secretariat laborioasă și cerînd timp îndelungat, era rezolvată în secunde și minute pe mîile de fire ale tranzistorilor. O mașină înlocuind omul. Ocupa spațiul nu mai mare ca al u-

computerul — revoltat parcă și el de zgîrcenia arbitrilor — a scris răscăpat un „6,9” pentru Rodina și Zaitsev. Ceea ce n-a fost poate o simplă glumă. Dacă sîntem adesea atîta de nemulțumiți de aprecierile, de subiective sau u-

Terra noastră, nu ni s-au pîrîut uleiuri, pentru a deveni, apoi, realitate cotidiană? În culesul Europeanelor discutăm cu doctorul Alain Calmat, fostul campion mondial de patinaj artistic din 1965. Potrivitor pentru care am „suferit” de oboseală ori la televizor, unde prezentând Franța nu numai ca medic sportiv ci și ca apreciator arbitru internațional, era totuși sceptic în posibilitățile de înlocuire proximă a arbitrajului uman cu cel elec-

SPORTUL ÎN LUME

FOTBALUL LIBIAN A REALIZAT MARI PROGRESE

IMPRESIILE ANTRENORULUI N. OAIȚĂ.

LA REVENIREA DE LA BENGHAZI

„...Îl știam la Benghazi. Plecase prin ianuarie '72 să antreneze, împreună cu Ozon, naționala Libiei („Dacă era criteriul golaverajului, ca la noi, tot cu cîștigam titlul și acum, așa, însă, la exaltate de puncte, s-a jucat un meci de baraj la Tripoli, am pierdut cu 1-0 și echipa lui Titus a și intrat în „fo-cul” Cupei campionilor Africii”).

sarea pe locul II în ultima ediție după Ahli Tripoli, echipa lui Ozon („Dacă era criteriul golaverajului, ca la noi, tot cu cîștigam titlul și acum, așa, însă, la exaltate de puncte, s-a jucat un meci de baraj la Tripoli, am pierdut cu 1-0 și echipa lui Titus a și intrat în „fo-cul” Cupei campionilor Africii”).

și clasificarea națională Libiei pe locul V într-o cupă internațională la care au participat 10 echipe. („A fost pe naționala libiană a terminat înaintea unor țări cu fotbal mai dezvoltat, dar fotbalul și sportul libian în general au progresat mult”). Aflăm și lucruri interesan-

te legate de fotbal („O etapă se dispută în trei zile, vineri, sîmbătă și duminică, pentru a se evita concurența în unele orașe care au două, sau trei echipe”) și de climă („N-a fost o problemă prea mare acclimatizarea, poate numai vîntul acela numit „ghibli” m-a speriat la început”), însă accentul discuției cade pe „practica celor doi ani de antrenor”!

Am experimentat foarte multe procedee tehnico-tactice într-un ritm de lucru crescînd care a atins și șase antrenamente pe săptămînă, cu o echipă obișnuită pînă atunci cu 2-3 sedințe de pregătire. Cei doi ani au reprezentat pentru mine și o excelentă experiență psihopedagogică, element atât de necesar în munca unui antrenor. Iar, dincolo de toate, în acești doi ani nu am renunțat o clipă la idealul meu — jocul ofensiv. Am avut mereu cel mai bun atac din campionat, pentru că, efectiv, am dorit acest lucru, și am fost foarte mult ajutat de jucători și de conducătorii clubului din Benghazi, foarte receptivi la tot ce e nou. De altfel, acest mare interes pentru activitatea sportivă l-am înlînit pretutindeni în Libia, unde eforturile pentru progresul acestei activități sînt remarcabile.

— Și acum, ce va urma? se naște firesc ultima întrebare. — Cîteva zile, foarte puține, totuși, pauză, timp în care voi pregăti, de fapt, examenele din ultimul an al Facultății de drept. Și apoi, din nou în arenă! Știu, e mai dificil acum cînd s-au completat toate posturile de antrenori și în A și în B. Dar, sper totuși să găsesc o echipă de perspectivă!

Mireea M. IONESCU

și clasificarea națională Libiei pe locul V într-o cupă internațională la care au participat 10 echipe. („A fost pe naționala libiană a terminat înaintea unor țări cu fotbal mai dezvoltat, dar fotbalul și sportul libian în general au progresat mult”). Aflăm și lucruri interesan-

te legate de fotbal („O etapă se dispută în trei zile, vineri, sîmbătă și duminică, pentru a se evita concurența în unele orașe care au două, sau trei echipe”) și de climă („N-a fost o problemă prea mare acclimatizarea, poate numai vîntul acela numit „ghibli” m-a speriat la început”), însă accentul discuției cade pe „practica celor doi ani de antrenor”!

Am experimentat foarte multe procedee tehnico-tactice într-un ritm de lucru crescînd care a atins și șase antrenamente pe săptămînă, cu o echipă obișnuită pînă atunci cu 2-3 sedințe de pregătire. Cei doi ani au reprezentat pentru mine și o excelentă experiență psihopedagogică, element atât de necesar în munca unui antrenor. Iar, dincolo de toate, în acești doi ani nu am renunțat o clipă la idealul meu — jocul ofensiv. Am avut mereu cel mai bun atac din campionat, pentru că, efectiv, am dorit acest lucru, și am fost foarte mult ajutat de jucători și de conducătorii clubului din Benghazi, foarte receptivi la tot ce e nou. De altfel, acest mare interes pentru activitatea sportivă l-am înlînit pretutindeni în Libia, unde eforturile pentru progresul acestei activități sînt remarcabile.

— Și acum, ce va urma? se naște firesc ultima întrebare. — Cîteva zile, foarte puține, totuși, pauză, timp în care voi pregăti, de fapt, examenele din ultimul an al Facultății de drept. Și apoi, din nou în arenă! Știu, e mai dificil acum cînd s-au completat toate posturile de antrenori și în A și în B. Dar, sper totuși să găsesc o echipă de perspectivă!

Mireea M. IONESCU

și clasificarea națională Libiei pe locul V într-o cupă internațională la care au participat 10 echipe. („A fost pe naționala libiană a terminat înaintea unor țări cu fotbal mai dezvoltat, dar fotbalul și sportul libian în general au progresat mult”). Aflăm și lucruri interesan-

te legate de fotbal („O etapă se dispută în trei zile, vineri, sîmbătă și duminică, pentru a se evita concurența în unele orașe care au două, sau trei echipe”) și de climă („N-a fost o problemă prea mare acclimatizarea, poate numai vîntul acela numit „ghibli” m-a speriat la început”), însă accentul discuției cade pe „practica celor doi ani de antrenor”!

Am experimentat foarte multe procedee tehnico-tactice într-un ritm de lucru crescînd care a atins și șase antrenamente pe săptămînă, cu o echipă obișnuită pînă atunci cu 2-3 sedințe de pregătire. Cei doi ani au reprezentat pentru mine și o excelentă experiență psihopedagogică, element atât de necesar în munca unui antrenor. Iar, dincolo de toate, în acești doi ani nu am renunțat o clipă la idealul meu — jocul ofensiv. Am avut mereu cel mai bun atac din campionat, pentru că, efectiv, am dorit acest lucru, și am fost foarte mult ajutat de jucători și de conducătorii clubului din Benghazi, foarte receptivi la tot ce e nou. De altfel, acest mare interes pentru activitatea sportivă l-am înlînit pretutindeni în Libia, unde eforturile pentru progresul acestei activități sînt remarcabile.

— Și acum, ce va urma? se naște firesc ultima întrebare.

— Cîteva zile, foarte puține, totuși, pauză, timp în care voi pregăti, de fapt, examenele din ultimul an al Facultății de drept.

— Și apoi, din nou în arenă! Știu, e mai dificil acum cînd s-au completat toate posturile de antrenori și în A și în B. Dar, sper totuși să găsesc o echipă de perspectivă!

Mireea M. IONESCU

și clasificarea națională Libiei pe locul V într-o cupă internațională la care au participat 10 echipe.

„A fost pe naționala libiană a terminat înaintea unor țări cu fotbal mai dezvoltat, dar fotbalul și sportul libian în general au progresat mult.” Aflăm și lucruri interesan-

te legate de fotbal („O etapă se dispută în trei zile, vineri, sîmbătă și duminică, pentru a se evita concurența în unele orașe care au două, sau trei echipe”) și de climă („N-a fost o problemă prea mare acclimatizarea, poate numai vîntul acela numit „ghibli” m-a speriat la început”), însă accentul discuției cade pe „practica celor doi ani de antrenor”!

Am experimentat foarte multe procedee tehnico-tactice într-un ritm de lucru crescînd care a atins și șase antrenamente pe săptămînă, cu o echipă obișnuită pînă atunci cu 2-3 sedințe de pregătire.

Cei doi ani au reprezentat pentru mine și o excelentă experiență psihopedagogică, element atât de necesar în munca unui antrenor.

Iar, dincolo de toate, în acești doi ani nu am renunțat o clipă la idealul meu — jocul ofensiv.

Am avut mereu cel mai bun atac din campionat, pentru că, efectiv, am dorit acest lucru, și am fost foarte mult ajutat de jucători și de conducătorii clubului din Benghazi, foarte receptivi la tot ce e nou.

De altfel, acest mare interes pentru activitatea sportivă l-am înlînit pretutindeni în Libia, unde eforturile pentru progresul acestei activități sînt remarcabile.

— Și acum, ce va urma? se naște firesc ultima întrebare.

— Cîteva zile, foarte puține, totuși, pauză, timp în care voi pregăti, de fapt, examenele din ultimul an al Facultății de drept.

— Și apoi, din nou în arenă! Știu, e mai dificil acum cînd s-au completat toate posturile de antrenori și în A și în B. Dar, sper totuși să găsesc o echipă de perspectivă!

Mireea M. IONESCU

și clasificarea națională Libiei pe locul V într-o cupă internațională la care au participat 10 echipe.

„A fost pe naționala libiană a terminat înaintea unor țări cu fotbal mai dezvoltat, dar fotbalul și sportul libian în general au progresat mult.” Aflăm și lucruri interesan-

te legate de fotbal („O etapă se dispută în trei zile, vineri, sîmbătă și duminică, pentru a se evita concurența în unele orașe care au două, sau trei echipe”) și de climă („N-a fost o problemă prea mare acclimatizarea, poate numai vîntul acela numit „ghibli” m-a speriat la început”), însă accentul discuției cade pe „practica celor doi ani de antrenor”!

Am experimentat foarte multe procedee tehnico-tactice într-un ritm de lucru crescînd care a atins și șase antrenamente pe săptămînă, cu o echipă obișnuită pînă atunci cu 2-3 sedințe de pregătire.

Cei doi ani au reprezentat pentru mine și o excelentă experiență psihopedagogică, element atât de necesar în munca unui antrenor.

Iar, dincolo de toate, în acești doi ani nu am renunțat o clipă la idealul meu — jocul ofensiv.

Am avut mereu cel mai bun atac din campionat, pentru că, efectiv, am dorit acest lucru, și am fost foarte mult ajutat de jucători și de conducătorii clubului din Benghazi, foarte receptivi la tot ce e nou.

De altfel, acest mare interes pentru activitatea sportivă l-am înlînit pretutindeni în Libia, unde eforturile pentru progresul acestei activități sînt remarcabile.

— Și acum, ce va urma? se naște firesc ultima întrebare.

— Cîteva zile, foarte puține, totuși, pauză, timp în care voi pregăti, de fapt, examenele din ultimul an al Facultății de drept.

— Și apoi, din nou în arenă! Știu, e mai dificil acum cînd s-au completat toate posturile de antrenori și în A și în B. Dar, sper totuși să găsesc o echipă de perspectivă!

Mireea M. IONESCU

și clasificarea națională Libiei pe locul V într-o cupă internațională la care au participat 10 echipe.

„A fost pe naționala libiană a terminat înaintea unor țări cu fotbal mai dezvoltat, dar fotbalul și sportul libian în general au progresat mult.” Aflăm și lucruri interesan-

te legate de fotbal („O etapă se dispută în trei zile, vineri, sîmbătă și duminică, pentru a se evita concurența în unele orașe care au două, sau trei echipe”) și de climă („N-a fost o problemă prea mare acclimatizarea, poate numai vîntul acela numit „ghibli” m-a speriat la început”), însă accentul discuției cade pe „practica celor doi ani de antrenor”!

Am experimentat foarte multe procedee tehnico-tactice într-un ritm de lucru crescînd care a atins și șase antrenamente pe săptămînă, cu o echipă obișnuită pînă atunci cu 2-3 sedințe de pregătire.

Cei doi ani au reprezentat pentru mine și o excelentă experiență psihopedagogică, element atât de necesar în munca unui antrenor.

Iar, dincolo de toate, în acești doi ani nu am renunțat o clipă la idealul meu — jocul ofensiv.

Am avut mereu cel mai bun atac din campionat, pentru că, efectiv, am dorit acest lucru, și am fost foarte mult ajutat de jucători și de conducătorii clubului din Benghazi, foarte receptivi la tot ce e nou.

De altfel, acest mare interes pentru activitatea sportivă l-am înlînit pretutindeni în Libia, unde eforturile pentru progresul acestei activități sînt remarcabile.

— Și acum, ce va urma? se naște firesc ultima întrebare.

— Cîteva zile, foarte puține, totuși, pauză, timp în care voi pregăti, de fapt, examenele din ultimul an al Facultății de drept.

— Și apoi, din nou în arenă! Știu, e mai dificil acum cînd s-au completat toate posturile de antrenori și în A și în B. Dar, sper totuși să găsesc o echipă de perspectivă!

Mireea M. IONESCU

și clasificarea națională Libiei pe locul V într-o cupă internațională la care au participat 10 echipe.

„A fost pe naționala libiană a terminat înaintea unor țări cu fotbal mai dezvoltat, dar fotbalul și sportul libian în general au progresat mult.” Aflăm și lucruri interesan-

te legate de fotbal („O etapă se dispută în trei zile, vineri, sîmbătă și duminică, pentru a se evita concurența în unele orașe care au două, sau trei echipe”) și de climă („N-a fost o problemă prea mare acclimatizarea, poate numai vîntul acela numit „ghibli” m-a speriat la început”), însă accentul discuției cade pe „practica celor doi ani de antrenor”!

Am experimentat foarte multe procedee tehnico-tactice într-un ritm de lucru crescînd care a atins și șase antrenamente pe săptămînă, cu o echipă obișnuită pînă atunci cu 2-3 sedințe de pregătire.

Cei doi ani au reprezentat pentru mine și o excelentă experiență psihopedagogică, element atât de necesar în munca unui antrenor.

Iar, dincolo de toate, în acești doi ani nu am renunțat o clipă la idealul meu — jocul ofensiv.

Am avut mereu cel mai bun atac din campionat, pentru că, efectiv, am dorit acest lucru, și am fost foarte mult ajutat de jucători și de conducătorii clubului din Benghazi, foarte receptivi la tot ce e nou.

De altfel, acest mare interes pentru activitatea sportivă l-am înlînit pretutindeni în Libia, unde eforturile pentru progresul acestei activități sînt remarcabile.

— Și acum, ce va urma? se naște firesc ultima întrebare.

— Cîteva zile, foarte puține, totuși, pauză, timp în care voi pregăti, de fapt, examenele din ultimul an al Facultății de drept.

— Și apoi, din nou în arenă! Știu, e mai dificil acum cînd s-au completat toate posturile de antrenori și în A și în B. Dar, sper totuși să găsesc o echipă de perspectivă!

Mireea M. IONESCU

și clasificarea națională Libiei pe locul V într-o cupă internațională la care au participat 10 echipe.

„A fost pe naționala libiană a terminat înaintea unor țări cu fotbal mai dezvoltat, dar fotbalul și sportul libian în general au progresat mult.” Aflăm și lucruri interesan-

te legate de fotbal („O etapă se dispută în trei zile, vineri, sîmbătă și duminică, pentru a se evita concurența în unele orașe care au două, sau trei echipe”) și de climă („N-a fost o problemă prea mare acclimatizarea, poate numai vîntul acela numit „ghibli” m-a speriat la început”), însă accentul discuției cade pe „practica celor doi ani de antrenor”!

Am experimentat foarte multe procedee tehnico-tactice într-un ritm de lucru crescînd care a atins și șase antrenamente pe săptămînă, cu o echipă obișnuită pînă atunci cu 2-3 sedințe de pregătire.